

Milica S.: Pravljica o dečku in sreči.

NEKOČ je živel daleč nekje v vasi žalostni Tinče. Tako so ga imenovali, ker se kar nič ni hotel igrati z drugimi otroki. Vedno je žalostno s sklonjeno glavo posedal po kotih. Imel je očeta in mačeho, tudi polbrata in polsestre. Oče ni bil hudoben, le zelo strog obraz je imel, tako da se ga je Tinče precej bal. Tudi mačeha ni bila hudobna. Ni Tinčeta sovražila, a prijazna sploh ni znala biti. Imela je vedno mnogo dela, pa se za otroke ni veliko brigala. Tinče je pa vendar ni imel rad. Čisto motno se je še spominjal, da je njegova prava mama ležala nekoč vsa mrzla, z zaprtimi očmi v hiši in da se ni hotela nič več smehljati in nič več ga božati. Pa je prišla na njeno mesto ta, ki se tudi ni znala nič smehljati in ga ni hotela nič božati.

Nekega dne je stopil oče v izbo še bolj mrk kot navadno. Za njim je stopila v izbo mačeha. Oči je imela vse preplašene in vprašujoče je zrla v očeta: »Je li res?«

Seveda je res, še več ko res!« je osorno odvrnil oče.

Tedaj je mačeha zaihtela: »Nikoli nismo imeli sreče, nikoli!«

Tinče tistega večera ni mogel zaspati. Tudi on bi bil rad našel svojo srečo. Pa je tako šibek in majhen otrok, kam naj jo gre iskat? Tako brez vsega upanja je bil, da sta mu dve veliki solzi privreli na oči. Ravno takrat pa se je zgubil zlat poševen trak skozi veje, ki so zakrivale okence, na dečkovno lice. Solzi sta zablesteli kot dva vilinja demanta. Deček se je začudil slepečemu svitu. Kakor je skušal boljše videti, je postajala svetloba še večja in je dobivala vedno jasnejše obrise. Stala je pred njim v srebrni, mehki obleki deklica. Črni svilnati kodri so ji padali na rame. Vprašala je dečka: »Čemu pa jokaš?« Čakati je morala, da se je zbral. »Iskati sem mislil iti srečo, pa ji ne vem ne kraja ne imena!«

Še bolj otožna je postala lepa deklica. Potem je neodločno dejala: »Pomagati bi ti hotela, pa ne znam. Toda naša kraljica bo gotovo vedela za tvojo srečo. Veš, moja gospodarica je kraljica lune in noči. Pojdi z menoj!«

Brezslišno sta zapustila hišo in znano vas. Tinče pa ni videl drugega ko svojo spremljevalko. Zrl je nepremično v svetli blede obraz, v lepo črno oko.

Naenkrat je Tinče opazil, da je v tuji, tihi deželi. V kraljestvu noči. Srebrna mesečina je ležala na temnomodrih travnikih in še temnejših gozdovih. V bledih cvetkah so ležali rosnii biseri kakor solze.

Po poti, mehki kakor sanje, sta dospela pod velik skrivnosten grad. Vrhovi številnih stolpov so se srebrno svetili. Na visokem oknu je videl Tinče v soju meseca bel obraz.

Naša kraljica!« mu je zašepetala spremljevalka. »Poslušaj slavčka!«

V grajskem vrtu je pritajeno šušljalo, kakor da nevidna bitja igrajo med cvetočimi grmovi. Listje na drevju je trepetalo, kakor da ga maje skrivnostno bitje. V senci dreves so zagoreli tu-tam trenutni, blede plamenčki. Po temnih, le od lune osvetljenih stopnicah sta prišla deček in deklica v velike dvorane, kjer je bilo Tinčeta strah in ga je hkrati privlačevala skrivna sila. V modri temini zadnje dvorane se je svetila jasna slika: skozi odprto okno zvezdnato nebo, na njem pa od lune obsijau krasni obraz kraljice. Sedela je pri oknu, glavo naslonjeno na roko.

Šele čez čas se je sanjavo ozrla: »Dečka si pripeljala?« — »Videla sem grenke solze v njegovih očeh in pomagati sem mu hotela. Pa mu ne morem. Ti, o kraljica, boš vedela za pomoč. Svojo srečo hoče najti ta deček, pa ji ne ve ne kraja ne imena.«

Tišina. Tinče zre nepremično v kraljico. Ta se je zazrla premišljuje v noč. Potem reče počasi: »Dečku — temu — srečo? Mnogo skrivnosti in radosti imam v oblasti, a tvoje sreče, dete, ne poznam. Tvojo srečo le slutim! Gotovo jo ima v oblasti kraljica solnce!« Pri tem kraljica zavzdihne. Pa še tiho pristavi: »Pelji ga, deklica, k njej — do zore...«

Spet sta šla deček in deklica po velikem stopnišču. Tinče je stopal oklevaje; rad bi bil ostal še v kraljestvu noči.

Spet travniki, speči gozdovi. — »Ti nič ne ugaja naša kraljica?« ga smehljaje vpraša deklica.

»Toliko lepote nisem slutil,« odgovori deček. »Toda povej mi, zakaj je tako žalostno zavzdihnila, ko je imenovala solnčno kraljico?«

Resno je spregovorila spremljevalka: »Naša kraljica ljubi mesec; toda solnčna kraljica, močnejša od nje, pošlje prešerne solnčne žarke in ti mu vzamejo vso svetlobo. Kraljica noči mora čakati ves dolgi dan, da se mesec spet prikaže v vsej svoji lepoti. Rada bi se kraljica noči uprla. A sonce bi ne poslalo svojih žarkov mesecu, pa bi ugasnil. Kraljica noči bi umrla od žalosti. Zato molči in trpi.«

Še sta hodila po svetli cesti, a Tinče je opazal, da je deklica vedno bledejša. Njen mirni smehljaj se je zameglil. Tiho je govorila:

»Zdrav, Tinče! Konec je kraljestva noči in sna. Čaka te mučna pot, ki vodi do solnce. Ne obupaj in ne ustavlaj se niti za hip. Sicer ne najdeš nikoli solnčnega gradu svoje sreče...«

Še so mu odmevale v srcu besede deklice kakor nočna pesem iz dalje, a nje že ni bilo več. Zginila je že modrikasta v modrikasti jutranji megli. Na obzorju je žarel že svetel trak — zora.

Dokler je še trajal rosi jutranji hlad, je hodil Tinče dobro. Toda kmalu je začelo solnce peči. Noge so ga začele skeleti. Travniki ob poti so vedno bolj izžarevali zasopli dih vroče trave in zemlje. Vendar je bil Tinče vesel, da je pot tako ravna: ni je mogel zgrešiti, ker se ni nikjer cepila. Toda že je trudno stopal, ko se je začela cesta dvigati. In kamenita je bila.

»Ko bi palico imel, da bi se nanjo opiral!« je deček vzdihnil. Ob strani med skalovjem in travo je bil samotni leskov grm. Premaknil se je na njem list — mogoče je hrošč stopil nanj. Komaj slišen zvok je prišel do Tinčeta: »Prožna bo palica, odlomi jo deček, odlomi!«

»Ne smem!« je siloma deček obrnil glavo in šel dalje.

»Da bi si mogel vsaj malo počiti!« je zavzdihnil. Ploščat, raven kamen je bil ob cesti. Kuščarica je švignila po njem. Pogledala ga je, iz njenih oči pa je seglo vabilo do njega: »Truden si že, sedi! Samo za hip sedi!«

»Ne smem!« je še enkrat močnejše zaklical deček.

Trudno je stopal dalje. »Požirek, samo požirek!« Žeja mu je sušila usta. Vse telo je klicalo: Vsaj kapljo, kapljo!

Studenček je žuborel ob poti, govoril, vabil: »Pij, pij, požirek pij!« Zdaj je bilo dečku tako hudo, da se je že hotel skloniti... Potem bi bil konec, potem bi ne našel več poti k solnčni kraljici. »Poskusim še malo — potem se pa vrnem k studenčku, ako ne bom mogel naprej.« Brž je stopil dalje.

Solnce je tako žgalo, da je čutil: ne zdržim več! Zvlekel se je še par korakov dalje, potem pa padel počasi, uničen na žareče cestno kamenje.

Ko je spet odprl oči, se je začudil. Bil je v deželi, katere odsev pride včasih k ljudem na zemljo: kadar po dežju zasijejo travniki in polja in gozdovi v bleščečem soju solnce, ki prešinja čisto modrino neba. V taki kristalno čisti svetlobi so tu ležali bujni travniki, pokriti z odejami pisanih cvetk. In ob njih opojno dišeči grmovi in gozdovi... vse oživiljeno od radostnega žvrgolenja čudežnih ptic.

Po snežnobeli poti je stopal Tinče srečen, oživiljen dalje.

Nekaj, kar je bilo daleč pred njim, mu je jemalo vid. Šele polagoma je razločil v mavričnih barvah blesk gradu na višini.

Na hrib so vodile široke stopnice. Komaj jim je videl konec. Ob straneh je bilo visoko, cvetoče grmovje. Iz njega radovedni pogledi pisanih ptic. Slednjič: zadnja stopnica! Ob straneh dvorniki... V zlatu se lesketajo obleke, svetli kodri tekmujejo s solncem. Oči so pa tako dobre, kot jih Tinče še ni videl: vsa lepota jasnine neba se zrcali v njih. Ves srečen stopa dalje. Visoke kristalne stene lomijo solnčne žarke v mavrice.

Pogleda v dvorano in obstane; oživiljajoči, božajoči hlad pomladnega vetra mu zaveje nasproti. Dolga, v pisanih cvetkah se sveteča preproga vodi do prestola. Ob strani stoje dvorjani in dvorjanke. Samo čisti soj njih čistih duš vidi: preveč se blešči od mavričnih odsevov sten, od žarkov solnca, ki prihajajo skozi kristalno streho. Tam, tam je pa — kraljica! Prestol iz dragocenih kamenov, a ona sama — svetla in lepa, nežna kot jutranje solnce. Dolgi dolgi zlati lasje ji padajo v valovih na škrlatno obleko, ki je kakor luč solnca ob zapadu. Sijaja njenih čudežnih oči Tinče ne more prenesti. Spusti pogled po valovih lās in žareče obleke, ki se vije po stopnicah, na zadnjo kristalno stopnico, ki je vodila h kraljici.

Ob desnici prestola spregovori dvorjanka, kakor bi srebrn zvonček vabil k molitvi: »Deček — po kaj si prišel?«

Po kaj? Ni vedel več. Saj je že to najvišja sreča, bivati med temi resnično srečnimi. Zbral je misli, da bi se spomnil. Vedel je, da je po nekaj prišel. Temna slika iz ubogega življenja mu je zatemnila pogled. Spomnil se je: »Po srečo sem prišel, ki ji ne vem ne kraja ne imena.«

Ena izmed dvorjank je kraljici nekaj zašepetala. Šušljanje vetra v pomladnih vrtovih je šlo od bitja do bitja. Razžalostila so se za trenutek. Slutnja dečkovega trpljenja je šla mimo src.

Smehljaje se je nato dejala kraljica:

»Resnično, sreča otrok je v mojem kraljestvu!«

Pokazala je s snežnobelo roko na velika steklena vrata. Tinček se je ozrl tja: počasi so se vrata sama odprla in preprostala žena, malo zgubanega obraza, je stala med njimi. Pogledala ga je in čudežen nasmeh se ji je razlil po ustnih in očeh. V tem nasmehu je utonil ves soj dvorane, kraljice, solncā. Gledal je deček nepremično ta obraz, ki ga je slutil v nejasnih spominih.

Počasi, nema od sreče sta si stopila nasproti mati in sin. Počasi, kot bi ne verjela svojim očem, je šla žena z roko po njegovih laseh. Potem ga je objela in mu pritisnila na čelo vroč poljub.

M A L I U M E T N I K

(Nekaj za naše najmlajše.)

Danes prinaša Vrtec nekaj za mlajše in najmlajše sestrice. Odraslejši jim lahko naredite majhno igračko. Deklico in dečka (št. 1 in 2) narišete na lepenko ali na gladko stran navadnega risalnega lista. Da so črte jasnejše, jih lahko prevlečete s tušem, nato poslikate osebeci z barvami (barvnimi svinčniki ali akvarelnimi barvami): deklici rdečo pentljo, plave ali rjave lase, rožnat obraz, rožnate ročice in nožice do belih nogavic; srajčko ji pustite belo, čevljički naj bodo rjavi, črni, rdeči. Slično postopate pri dečku. Barve pri oblekah določajte kar sami po lastnem okusu.

Ko so deček, deklica in obleke narisane in poslikane, jih natančno izrežite in mlajše sestrice bo gotovo zabavalo, oblačiti in slačiti papirnati lutki. Sami lahko narišete še več obleke po lastnem okusu, da bo bale za celo skrinjo — primerno veliko škatlo, ki jo pobarvate s pisanimi rožami, ptički in sreci.